

Arrest

nr. 114 190 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 januari 2013 houdende intrekking van haar recht op vestiging in het Rijk.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. V.D. PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verkreeg op 14 juli 2005 een identiteitskaart voor vreemdelingen op basis van gezinshereniging met haar Belgische echtgenote. Op 16 juni 2009 werd deze omgezet in een C-kaart.

1.2. Bij vonnis van 22 november 2010 vernietigde de Rechtbank van Eerste aanleg het huwelijk van de verzoekende partij. Het hoger beroep werd door het Hof van Beroep te Gent onontvankelijk bevonden op 29 november 2012.

1.3. Bij beslissing van 15 januari 2013 wordt het recht op vestiging ingetrokken op grond van het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit*. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Betrokken vreemdeling verkreeg een C kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote D.S.M. met wie hij huwde op 21.4.2004. Hij diende een aanvraag vestiging in op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980. Hij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 14.07.05. Deze kaart werd omgezet naar een C kaart op 16.06.09.

De rechtbank van eerste aanleg van Brugge vernietigde op 22.11.2010 (ref 10/614/A) het huwelijk tussen K. en D.S. als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het huwelijk dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde. Het hoger beroep werd door het Hof van beroep te Gent onontvankelijk bevonden op 29.11.2012 (ref arrest 2011/AR/157).

De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge.

Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe “fraus omnia corrumpit” wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verder verwijt zij de verwerende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij betoogt dat zij sinds 1997 in België verblijft, zij er jarenlang werkte (zij is sinds 11 december 2006 met een contract van onbepaalde duur vast in dienst bij NV Lator). De verzoekende partij verwijst naar de stukken 2 en 3. Op 14 juli 2005 werd haar een identiteitskaart voor vreemdelingen afgeleverd. Daarom schendt de bestreden beslissing, die acht jaar na de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen werd genomen, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Bovendien maakt de verwerende partij zich schuldig aan machtsmisbruik door de verzoekende partij na meer dan 15 jaar verblijf in België alsnog te verplichten het land te verlaten.

2.1.2. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij betwist niet dat haar huwelijk met haar Belgische echtgenote werd vernietigd door de Rechtbank van eerste aanleg van Brugge bij vonnis van 22 november 2010 omwille van het feit dat het om een schijnhuwelijk ging. Evenmin betwist zij dat het beroep tegen dit vonnis onontvankelijk werd bevonden door het Hof van Beroep van Gent bij arrest van 29 november 2012. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat verweerder op grond van deze rechterlijke vaststelling oordeelde dat het vestigingsrecht van verzoeker diende te worden ingetrokken op basis van fraude. De Raad wijst er voorts op dat de nietigverklaring van het huwelijk met terugwerkende kracht geldt. Verzoeker kan zich derhalve niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn eerdere huwelijk met een Belgische vrouw nooit plaatsgevonden. Hieruit volgt dat het recht op vestiging van verzoeker naar aanleiding van dit huwelijk als niet bestaande dient te worden beschouwd. Verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op zijn (ingetrokken) duurzaam verblijfsrecht om te betogen dat er rekening had moeten gehouden worden met zijn lange verblijf en zijn daaruit voortvloeiende

tewerkstelling. Hij kan zich immers niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115).

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij met het intrekken van het recht op vestiging van de verzoekende partij het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel geschonden heeft. De reden van het intrekken van het recht van vestiging is immers het eigengereid en bedrieglijk handelen van de verzoekende partij zelf, namelijk het aangaan van een schijnhuwelijk.

De Raad stelt voorts vast dat in casu geen sprake kan zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" haar machtigt, met name het intrekken van het recht van vestiging van de verzoekende partij.

Het eerste middel is dan ook niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat zij sinds 1997 in België verblijft en hier haar leven volledig opnieuw heeft opgebouwd. Volgens de verzoekende partij is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM. De overheid dient af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door de beslissing veroorzaakte ontwrichting van het leven van de betrokken vreemdeling. Die belangenafweging is in het geval van de verzoekende partij niet gebeurd, en het belang van de staat bij een verwijdering is uiterst miniem in vergelijking met de schade die de verzoekende partij in België wordt berokkend.

2.2.2. De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De bestreden beslissing betreft immers enkel een beslissing tot intrekking van het recht van vestiging. Aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft, kan de verzoekende partij alleen al om die reden de schending van artikel 8 EVRM dan ook niet dienstig aanvoeren.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt voorts dat de gemachtigde om reden van de nietigverklaring van het huwelijk omwille van schijnhuwelijk terecht verzoekers verblijfsrecht kon intrekken. De toepassing van het adagium "fraus omnia corrumpit" heeft tot gevolg dat het verblijfsrecht ab initio voor onbestaande moet worden geacht. De bestreden beslissing heeft dus geenszins tot gevolg dat verzoeker een vastgesteld verblijfsrecht wordt ontnomen.

Nu verzoeker nooit over een verblijfsrecht heeft beschikt, blijkt er bijgevolg niet dat de bestreden beslissing kan worden beschouwd als een inmenging in verzoekers gezins- of privéleven en diende er niet voldaan te worden aan de vereisten van artikel 8, § 2 EVRM.

Evenmin blijkt dat er op de gemachtigde enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker, op basis van artikel 8 van het EVRM, tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen. Verzoeker houdt voor dat hij sedert 1997 in België verblijft en hier zijn leven heeft opgebouwd. Echter moet verzoekers verblijfstoestand worden vastgesteld als hadden zijn huwelijk en de gevolgen die voortvloeien uit dit huwelijk nooit plaatsgevonden. Voor dit huwelijk was verzoekers verblijfssituatie illegaal, minstens precair. Verzoeker kan derhalve niet ernstig uit het loutere verblijf in België, dat gebaseerd was op een schijnhuwelijk en dus door fraude wordt gekenmerkt, enige rechten in het kader van artikel 8, § 1 van het EVRM putten. De Raad ziet dan ook niet in waarom de gemachtigde een belangenafweging diende te maken bij het nemen van de bestreden beslissing. Daarenboven wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij geen hinderpalen aanvoert die haar zouden beletten een gezins- en privéleven uit te bouwen in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

2.3.1. In een derde middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging.

In artikel 17 van voormelde Richtlijn wordt uitdrukkelijk gesteld dat bij de intrekking van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van zijn verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De verzoekende partij diende overeenkomstig voormeld artikel gehoord te worden omtrent haar gezins- en economische situatie in België. Dit is in casu niet gebeurd.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging werden volgens de verzoekende partij ernstig geschonden.

De verwerende partij motiveerde in casu niet waarom zij, overeenkomstig artikel 17 van voormelde Richtlijn, geen rekening hield met het verblijf van de verzoekende partij in België, haar familiale, culturele, en sociale bindingen met België, en haar vaste tewerkstelling in België.

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient erop te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, meer bepaald in de artikelen 10 e.v. van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Voormelde richtlijn regelt daarenboven de gezinshereniging tussen onderdanen van derde landen hetgeen niet van toepassing is in casu. De verzoekende partij kan derhalve niet nuttig verwijzen naar de bepalingen van deze richtlijn. Het derde middel is in deze mate niet ontvankelijk. Verwerende partij diende aldus evenmin in toepassing van voormeld artikel van de richtlijn haar beslissing te motiveren.

De rechtsgevolgen van de ontbinding van het huwelijk door nietigverklaring gelden ex tunc. Ten gevolge van de nietigverklaring van het huwelijk van verzoeker wordt hij geacht nooit gehuwd te zijn geweest met de Belgische onderdaan. en nooit aan de voorwaarden te hebben voldaan om een verblijfsvergunning te krijgen in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg. Alle rechten die uit dit huwelijk voortvloeien, komen te vervallen en bijgevolg kon de verwerende partij in alle redelijkheid vaststellen dat het recht op vestiging, dat verzoeker in functie van zijn huwelijk heeft verkregen, geacht wordt niet te bestaan, aangezien ook het huwelijk geacht wordt nooit te hebben bestaan. Gelet op het feit dat aan de beslissing tot toekenning van een machtiging tot vestiging een manifest bedrog ten grondslag ligt, moet worden geacht dat nooit enig verblijfsrecht werd toegestaan (M. VAN DAMME en E. DE KEGEL, *Intrekking van de administratieve rechtshandeling*, Brugge, die Keure, 1994, 54).

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening werd gehouden met het bestaan van familiale, culturele en sociale bindingen met België, hetgeen hij trouwens niet bewijst, alsook met zijn verblijfsduur en vaste tewerkstelling dient er nogmaals op te worden gewezen dat de nietigverklaring van het huwelijk met de Belgische onderdaan met terugwerkende kracht geldt, zodat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk (RvS 7 december 2004, nr. 138.115). Verzoekers verblijfstoestand moeten worden vastgesteld als hadden dit huwelijk en de gevolgen die eruit voortvloeien nooit plaatsgevonden. De Raad wijst er nogmaals op dat verzoekende partij haar verblijfssituatie voor haar (nietigverklaard) huwelijk illegaal, minstens precair was.

Voorts moet worden benadrukt dat de rechten van de verdediging en de hoorplicht zonder uitdrukkelijke bepaling in administratieve procedures enkel van toepassing zijn in tuchtzaken zodat in casu enkel kan worden geconcludeerd dat er geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat bestond bij het nemen van de bestreden beslissing (RvS 31 januari 2012, nr. 8036 (c)). Waar verzoeker de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen inroepen moet worden benadrukt dat hij nalaat aan te geven welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel daar hij niet aannemelijk maakt dat indien verweerder hem had gehoord dit tot nieuwe dienstige inzichten had kunnen leiden, die zouden hebben verhinderd dat de bestreden beslissing werd genomen. Zoals reeds

aangehaald kan verzoeker de feitelijke vaststelling niet weerleggen dat hij door het aangaan van een schijnhuwelijk een verblijfsrechtelijk voordeel beoogde en aldus fraude heeft gepleegd. Wanneer een administratieve beslissing gesteund wordt op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, is het bestuur er niet toe gehouden de betrokkene te horen (RvS, 19 juli 2012, nr. 220.341).

Wat het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel betreft, dient erop te worden gewezen dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat dit het geval is. De schending van het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel. Verzoekende partij toont geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Het derde middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht. Verder verwijt zij de verwerende partij machtsmisbruik.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan machtsmisbruik, en de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt, door niet te motiveren waarom meer dan 15 jaar verblijf in België niet in rekening wordt gebracht, en waarom acht jaar na de afgifte van een identiteitskaart voor vreemdelingen alsnog een intrekkingbeslissing wordt betekend. De verwerende partij hield geen enkele rekening met de integratie van de verzoekende partij, het feit dat zij al jarenlang werkt en belastingen betaalt in België, en haar vaste tewerkstelling.

2.4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Immers wordt erop gewezen dat ingevolge een rechterlijke beslissing het huwelijk van verzoekende partij nietig verklaard werd omwille van schijnhuwelijk en dat haar recht op vestiging ingetrokken wordt op basis van het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit". In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt op die wijze wel degelijk gemotiveerd waarom thans een intrekkingbeslissing wordt genomen. Zoals reeds hoger gesteld kan verzoekende partij zich in dat geval niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend, noch op de gevolgen van dit huwelijk. De Raad ziet voorts dan ook niet in waarom de verwerende partij nog verder had moeten motiveren aangaande de duur van verzoekers verblijf op het grondgebied en alle gevolgen die hieruit zijn voortgevloeid.

Noch een schending van de motiveringsplicht, noch een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Wat betreft het feit dat de verzoekende partij de verwerende partij machtsmisbruik verwijt kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het vierde middel is niet gegrond.

2.5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER